

CĂNTĂREȚII BUCOLICI.

TEOCRIT ¹.

DAPHNIS ȘI MENALCA.

*Ci-că Menalca, păscând pe la muntă oițele sale,
Îl întâlni cu cireada pe Daphnis, văcarul cel mândru.
Niște copii amândoi și bălani amândoi erau dânsii,
Meșteri de năiu amândoi, amândoi pricepuți la cântare.
Deci dar se uită la Daphnis și'ntăiu glăsuiește Menalca:*

MENALCA

*Daphnis, tu paznic de boi mugitori, vrei să cânți tu cu mine?
Cât mi-a fi voia și-o spun că pe tine te biruiu din cântec.*

Daphnis atuncea-i răspunde și dânsul cu vorbele-aceste:

DAPHNIS.

*Tu, păcurar de oițe lănoase, năiașe Menalca,
Poți tu să crăpi și nicicând m'ei întrece din cântec pe mine.*

MENALCA

Vrei dar acuma să vezi? Ți-i voia să facem prinsoare?

DAPHNIS.

Vreau s'o mai văd și pe asta. Mi-î voia să fac și prinsoarê.

MENALCA.

Și ca răsplată ce punem? La fel, și lovită-să fie!

DAPHNIS.

Eu am să pun un vițel: tu, un miel, ca și mă-sa de mare.

¹ Cel mai de frunte din poezii viefii de țară la Greci.

MENALCA.

*Miel niciodată n'oiu pune, că strașnic mi-i tata și mama :
Ei într'amurgul îmi numără oile până la una.*

DAPHNIS.

Ce pui atunce? Și ce-are să capete biruitorul?

MENALCA.

*Naiul acesta frumos și făcut chiar de mine, din nouă
Țevi, îmbinate și jos și de-asupra cu ceară curată.
Eu ca răsplată l-aș pune, dar n'oiu pune lucruri de-a' tatei.*

DAPHNIS.

*Naiu ca și tine și eu am întocma; ș'at meu e cu nouă
Țevi, îmbinate și jos și de-asupra cu ceară curată.
Eu de curând îl lipiiu, ba ma doare ș'acuma un deget :
Trestia când a crapat, m'am tuiat la un deget cu dânsa.*

MENALCA.

Dara pe noi cine oare ne judeca? Cine ne-asculta?

DAPHNIS.

*Dac'am chema pan'la noi pe caprarul acela de còlo,
Cel cu dulaul țintat, care 'n preajma caprițelor bate?*

*Și buietanii strigară, caprarul veni sa-i asculte.
Dâșii s'au pus pe cântat, el sta judecând între dâșii.
Deci dar, întâiul sortit, cânta cu glas tare Menalca.
Daphnis văcarul pe urma 'ncepea, raspunzându-i cântarea
Cea pastorească. Menalca așa mai iutăiu a 'nceput-o :*

MENALCA.

*Văi și voi, râuri, din vița de zei, dacă voua Menalca,
Cel care cântă din naiu, zis-a vr'un cântec frumos,
Pașteți-i voi bucurosi miorițele, iar, dacă vine
Daphnis cu juncile lui, n'aiba nici el mai puțin!*

DAPHNIS.

*Voi, o! fântâni și pașuni, a pământului dulce odrasla,
Dacă pe privighitori Daphnis le'ntrece din glas,
Voi îngrășați-i cireada, iar, dacă Menalca pe-aice
Vine, să-și pască voios turma 'n bielșug de pașuni!*

MENALCA.

*Còlo și oaia și caprele fată doi gemeni și plini-s
Stupii acòlo de-albini, còlo-s stejarii mai 'nalți,
Unde pășește drăguțul de Milon, dar, dacă se duce
El, se usuc' atunci toate, și câmp și păstor.*

DAPHNIS.

*Unde te 'ntorci, primăvară-i, pașuni peste tot, pretutindeni
Ugere pline, vitei mândri și grași peste tot,
Unde pășește frumoasa copila, dar, dacă se duce
Ea, se usucă atunci toate, și vaci și vâcar.*

MENALCA.

*Țapule, soțul căprițelor albe, în fundul padurii
Du-te! (Iar voi la izvor, caprelor carne, veniți!)
Dânsu-i acòlo, tu du-te și-i spune: „Frumosule Milon,
Chiar și Proteu, cu era zeu, ducea focii la pascut“.*

(Lipsește quartina lui Daphnis.)

MENALCA.

*Nu vreau nici țara lui Pelops, nici banii vestitului Cresus
Nu vreau sa-i am și nicicând iute ca vântul să zbor,
Ci, de supt stâncă aceasta, cânta-voiu strângându-te'n brațe.
În spre-a' Siciliei mări turma privind-o pascând.*

(Lipsește quartina lui Daphnis și cea din urmă a lui Menalca.)

DAPHNIS.

*Iarna e rea pentru pomi, iara arșița pentru izvoare,
Plasele pentru vânat, iar pentru pasari un laț.
Dorul de-o gîngașă fata-i grozav pentr'un om. Tatu Zeus,
N'am iubit singur: și tu un muieratic ai fost.*

*Asta cântaru baietii atunci, pe rând, fiecare.
După aceia Menalca 'ncepu și cântarea din urma:*

MENA'CA.

*Cruță-mi tu, lupule, iezii, tu cruța și caprele mele,
Nici să ma vatămi, fiindcă sînt mic și cu turm'asa mare.
Cănele mieu, tu Cudalbule—, așa de adînc îți e somnul?
Nu se cuvine sa dormi așa greu c'un copil la pașune.
Oilor, voi săturați-va bine de frageda iarba:
Nu veți muri de foame, căci iarba din nou ar' sa deie.
Isss... la pascut, la pascut! Și umpleți-vă ugerul, toate,
Lapte să aibă și mieii și eu să pun caș în panere.*

Daphnis pe urma'a 'nceput cu frumoasa lui voce să cînte:

DAPHNIS.

*Ieri dintr'o peșteră—, o fată cu niște sprincene 'mbinate,
Când am trecut cu junicele—, a zis că frumos sânt, frumos sânt!*

*Eu însă nu i-am întors înapoi nicio vorbă mai tare :
Ochii i-am pus în pământ și de drum mi-am văzut înainte.*

*Dulce e glasul junicii ș'a ei răsufare e dulce,
Dulce-i și vara să stai tolănit la izvorul ce curge.*

*Ghinda-i podoaba stejarului, merele-a' mărului ; vacii
Mândră podoaba-i vițea, văcarului vacile sale !*

Astfel cântară băieții, apoi a vorbit și căprarul :

CĂPRARUL.

*Gura ți-i plină de farmec și dulce ți-i glasul, o Daphnis !
Cântecul tău să-l ascuți e mai dulce ca mierea din fagur.*

Ia dar tu naiul acesta, căci tu biruit-ai în cântec.

Și, dacă vrei să mă'nveți și pe mine ceva, cât oiu paște

Turma cu tine, ți-oiu da ca răsplată căprița aceasta

Ciută : ea până la buze îți umple găleata de lapte.

Daphnis sări bucuros și din palme bătut-a copilul,

Biruiător, ca și puiul de cerb care-aleargă la mă-sa.

Celălalt se mistuia de necaz și buimac de'ntristare.

Ca o mireasă mânărită stătea și Menalcas atunce.

Între păstori, din minutul acela, fu cel mai de frunte

Daphnis, ș'abia un copil, o luă de nevastă pe Nais.

Tradus de profesorul Teodor Naum, într'un volum tipărit de Casa Școalelor.

